

ПЪТЕПИС

Полета, градове, села, надолнища, кории
насреща ни се носят и преди да ни отминат
на добър път ни кимат;
летеики, махаме им с кърпа дим
и с тях разделяме се ние –
за малко ли? Или завинаги?

А кръзорът ни разкрива вратите си,
синьокованите,
живота просто хубав и непатетичен,
със раните-целувки на обичана или обичан,
с букетите на раните.

Вълнуват ме промените му пъстри:
и кратката целувка в сумрака
на димна гара,
и беззащитната сълза,
и сплетените пръсти,
и топлите слова на песен стара,
и разговора пресеклив на чаша вино
във влака, който с нас е полетял
и ни отнася към места незнайни,
и мимолетната печал,
и тези часове мечтателно безкрайни,
приличащи на спомен оживял.

И спомняме си ние
за оня стар и изоставен дом,
покрит със слама ръжена,
изпепелен отдавна; щом
сълзата ми за него капне тъжна,
аз виждам ослепяващите му прозорци
и скърцащите му врати, една
нашарена от дървояди маса,
събраната му нощем топлина,
която през комина се понася,
и щъркелът дори за него е забравил
задълго, ах, завинаги...

От него ми останаха еднички
тръпчиви стихове,
подобни на невинна контрабанда детска,
прикрита с пушечна завеса
и пàра на локомотив, засъскал като гъска,
когато митничарите ме будят
и търсят я направо из багажа.

А нещо друго има там да им покажа:
сянка на ръка, която отдалеч ти маха,
но няма тя вода да ти налее плаха,
вода от безвъзвратността на дните,

вода, с морето сляла се така,
както твоето упорство и покорство,
когато нежна никаква ръка
изневиделица затули ти очите...

Отдалечавайки се, връщаме се вкъщи,
голи като сълзи при раздяла,
по-бедни с времето, което сме изгубили изцяло,
с изгубената обич по-богати...

МОЕТО ПЛАДНЕ

НАПЕВ

За водата мисля, за водата,
бързеят ѝ как
бъбрел, влачен ѝ крилата
към далечен бряг:

все неща в усмивка притаена
като лятото в трева косена.

А водата си тече, тече си
даже в мрачен час.
В болката късмет ще се намеси,
ще остане с нас:

все неща в усмивка непрестанна
като лятото в трева уханна.

И като море, море във мида,
извор, вече сух,
дните отлетели кой ожида,
липства детски дух: